

Diplomová práce se zabývá žalobou na odpovědnost pro nedostatek aktiv ve francouzském právu. Následně se zabývá úpravou tohoto institutu v České republice, kde úpravu podobného institutu nalezneme v § 68 ZOK. Vedle úpravy obecné odpovědnosti, kde věnuji pozornost zejména institutu *faute*, který ve své podobě český právní řád nezná, popisují francouzskou právní úpravu odpovědnosti pro nedostatek aktiv. Porovnání toho, jakým způsobem byl institut podobný francouzskému převzat do českého právního řádu, je zajímavé již proto, že institut má ve francouzském právu velmi dlouhou tradici. V poslední části se tato práce zabývá novelou ZOK, kterou předložilo Ministerstvo spravedlnosti koncem roku 2016 a která se nachází teprve na začátku legislativního procesu.

Ve Francii institut představuje speciální typ odpovědnosti, která může statutárním orgánům vzniknout v případě nedostatku aktiv. V České republice se jedná svou povahou o speciální ručení, které může být členům statutárního orgánu obchodní korporace soudem uloženo.

Odlišnosti úpravy institutu v českém právním řádu plynou jednak z odlišného pojetí způsobu, jakým má být plněno ze strany příslušných orgánů společnosti – ve Francii dochází k plnění přímo do majetkové podstaty společnosti, ze které jsou následně uspokojeni věřitelé. V České republice je plněno přímo věřitelům obchodní korporace a to může vyvolávat nespravedlivou redistribuci dluhů společnosti. Další rozdíl pramení z odlišného dělení členů obchodní korporace, z nichž v České republice se má institut vztahovat jen na členy statutárních orgánů obchodní korporace, kteří mají tzv. povinnost péče řádného hospodáře. Není jasné, jakým způsobem by bylo možné institut vztáhnout na osoby vlivné a ovládající, kterým tuto povinnost zákon neukládá. Práce se zabývá i další otázkou, na kolik je řízení dle § 68 ZOK nezávislé na insolvenčním řízení a docházím k závěru, že nedostatkem české úpravy je, že věcně příslušné nejsou soudy, které vedou insolvenční řízení.

Zjišťuji, že v naší zákonné úpravě se vyskytuje poměrně velký počet nejasností. Jistě, lze očekávat, že soudy svou rozhodovací praxí vytvoří jasnější pohled na tuto problematiku, ale nemyslím si, že takový způsob je optimální. Novela ZOK opouští úpravu, pro kterou se zákonodárce rozhodl i s jeho vytýkanými nedostatky. Tyto nedostatky odstraňuje a zároveň se přibližuje francouzské úpravě žaloby velmi důsledně. Docházím k závěru, že taková změna by možná odstranila dosud vytýkané problémy, ale vyvstanou problémy nové, čemuž svědčí i to, že výklad žaloby ve Francii je doprovázen rozsáhlou judikaturou Kasačního soudu. Nemyslím si, že by bylo bezvýznamné, kdybychom pokračovali v konceptu ručení dle § 68, pokud by

zákonodárce důsledně promyslel změny, které by bylo třeba učinit. Nicméně snahu převzít francouzský model tak, jak je, vítám a novela ZOK by byla zcela jistě přínosem.